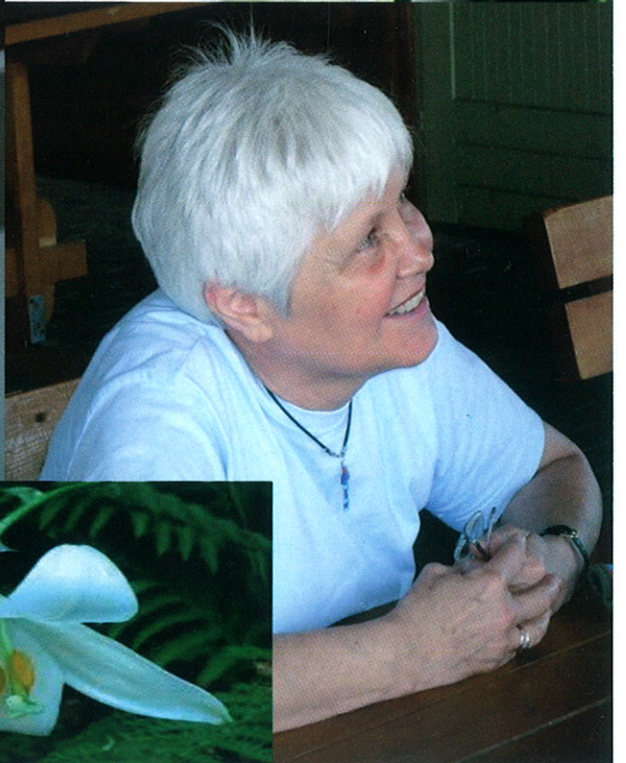
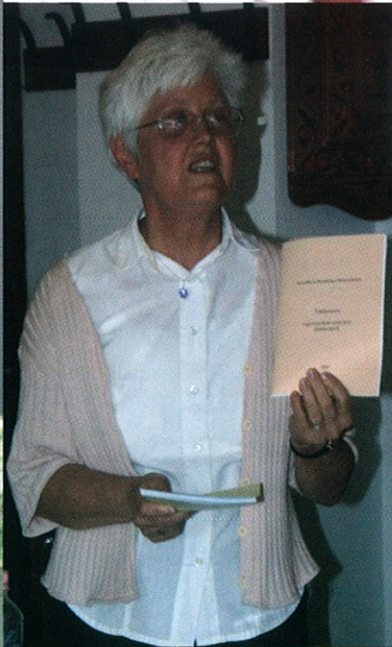

Dr. SOMOGYI CSILLA

Emlékére

Magyarországi PKU Egyesület

Dr. SOMOGYI CSILLA – Emlék fonala....

Mély szomorúsággal vettem tudomásul **Dr. Somogyi Csilla** halálhírét. Huszonhat éve találkoztunk először, PKU-s életünk egészében társak voltunk. A Magyarországi PKU-s Galaktóz közösség ritkán találkozik olyan nagy hatású emberrel, mint Csilla, akinek munkájának, emberi hitvallásának hiányát még sok generáció érzi majd.

Számunkra, akik olyan szerencsések voltunk, hogy együtt dolgozhattunk vele egyénisége, mint állandó mosolya, közvetlensége, emberi kapcsolata, barátságos egyénisége könnyen kétoldalú bizalommal alakult.

Sokak szerint megszállott, munkamániás volt, aki a PKU minden apró ügyét figyelemmel kísérte a nagy projektektől a családok hétköznapi és ünnepnapjaiban is.

Rám és családomra olyan mély hatással volt, amelyet még az elkövetkező generációk is érezni fognak. "Nekünk, akik elég szerencsések voltunk ahhoz, hogy együtt dolgozhattunk vele, PKU Egyesület - Alapítvány nagy megtiszteltetés volt. **Csilla nagyon fogsz hiányozni!**

Az egyetlen esély, hogy jó munkát végezz, ha szereted, amit teszel, mondta és tetteivel is igazolta ennek emberi mivoltát, **élete volt a PKU és vele kapcsolatos minden.**

Hatása az egészségügyben, és azon keresztül a mindennapi életünkre, hogy a szívünkön kívül másra is hallgassunk, életeleme, hogy állandóan fiatalok között velük is tudott azonos hullámhosszra kerülni tudott a fiatalok fejével, gondolkodásmódjukkal azonosulni.

„Küzdött, ment tovább, és tette mindazt, amit meg akart tenni, mindaddig, amíg ezzel a betegséggel élt”. Mérheteretlenül hiányozni fog!

Személyisége, ahogy fiatalon aktív korában akkor is PKU-s közönsége figyelmét ösztönösen irányította magára, sohasem hagyta őket unatkozni. Tanulj - jobb akarj lenni!

Nagyon örülök, hogy veletek lehetek! Sokszor mondta a nyári táborokban, kisgyermekes táborban, bárhol és bármikor ahová meghívták akár előadóként, vagy csak adjon tanácsot, tapasztalatot.

Mindenkiről tudott mindent gyermekeket és szülőket saját nevükön szólította, állandó egyéni mosolya is, a bizalom, a barátság, az ő egyénisége mutatkozott, bárkivel is találkozott élete folyamán.

Személyes tapasztalat akkor tudjuk igazán ki mennyit ért életében, ha már nincs közöttünk, akkor döbbenünk rá mennyire, hiányzik valójában.

Kapcsolatunk, tisztelettel, ösztönző, segítő, hiszen egymás nélkül nehezebben tudtunk volna létezni.

Látlak és hallak téged, ki voltál nekem és nekünk, a szeretetünk jele, kit szólítunk még így.....? úgy szólítalak Csilla!

Parrag Tamás Kaposvár
PKU elnök, apa, barát.

Dr.Somogyi Csilla Emlékújság!

Azt mondják, "csak az hal meg, akire nem gondolnak".

Nos arra nem gondolni, aki mindnyájunk anyukája volt, míg köztünk ebben a világban járt, nem lehet.

Szabó Lajos tanár úr után, ő az aki édesanyám, és nagyim után amit csak lehetett tenni mindig megtett én ezért és az Ő drága életéért és mindennapos szereteteli szolgálatáért amit felénk és felém is tett.

Mindig hálás szívvel és hálát adva a Mindenható Istennek - gondolok rá.

Soha el nem múló szeretettel:

Visi Karesz

Csilla néni emlékére!

Számomra a Csilla néni volt az első megmentő a szó-szoros értelmében, mert ő volt az aki odajött és elmondta, megmagyarázta nekünk, hogy miből is áll a PKU. Nem kell megijedni, mert ezekből a gyerekekből is egészséges felnőtt ember lesz.

Az első két évben szinte csak vele tartottuk a kapcsolatot (akkor még mi Erikát nem ismertük) ha bármi problémánk volt, vagy valamiben nem voltam biztos ő mindig szívesen segített. Amikor megbetegedett ő akkor is velünk foglalkozott nem a saját betegségével hanem az utolsó pillanatig velünk (ránk) PKU-sokra gondolt.

Nagyon hiányzik és mai napig sokat gondolunk rá és hogy milyen jó volna ha még közöttünk lenne.

Nagyon szeretünk Csilla néni!!!!

Luta Ágnes

Köszönöm Csilla Néni!

1996 – ban kerültem az Egyesületbe, mint tag (hogy miért csak akkor, aki tudja, tudja, aki nem az előtt inkább maradjon meg a tudatlanság – elnézést ezért, de jobb ez így mindenkinek), s az akkori balatonfüredi táborban találkoztam először Csilla Nénivel. Már akkor is örök mosoly ült az arcán, mindig mindenkivel kedves – közvetlen volt, s már akkor is hófehér volt a haja. Akkor még Nyíregyházán laktam, s bátorkodtam vele levelezni, ő mindig válaszolt, rendületlen optimizmus tűnt ki sorai közül, s ezt átültette belém is, ami nagy önbizalmat adott, amire akkor szükségem is volt.

Ezután 1998 – ban felköltöztem Budapestre, amiben ő is támogatót, hogy mindannak ellenére, ha valaki PKU–s ugyanúgy élhet önálló életet, mint bárki más. Megállhat a saját lábán, s teljes értékű ember. Ezután kezdtem egyre sűrűbben megfordulni a laborban (ahogy magunk között hívtuk). 2000–ben a szolnoki táborba már együtt vonatoztunk le emlékeim szerint, s megkérdeztem segíthetek–e bármit is. Már a tábor elején együtt fogadtuk az érkezőket – minden táborlakóhoz intézett 1–2 kedves szót, mindenkire mosolygott, s fáradhatatlan volt. Majd neki köszönhetően egyre jobban kezdtem belefolyani az Egyesület munkájába. Egy héten többször is jártam fel a Budai Gyermekkórházba, s tanultam meg tőle az Egyesület munkafolyamatát. Sokszor este 7 óráig borítékoltunk, gyártottuk a fénymásolón a levelek sokaságát, pecsételtünk, s eljött az idő, hogy a táborok szervezését is együtt vele, az épp aktuális elnökkel és Kiss Erikával végeztük. Mindig felvette a telefont, írt pár sort, s mosolygott! Amikor kiválasztottam Életem Párját, bevallom kicsit izgultam mit fog hozzá szólni (lévén, hogy ő is PKU–s), de ő akkor is csak mosolygott, s azt mondta, ő már réges–rég tudta, hogy kit választottam, nem ellenezte.

Aztán eljött az a szürke, sötét állapot. Hirtelen nem tudtam, hogyan reagáljam le, csak azt tudtam, hogy idáig ő tartotta a lelket bennem, itt az ideje, hogy én jöjjek, s én legyek az egyik, aki visszacsajlam a mosolyt az ő arcára! Ez ekkor már e-mailben, telefonon történt, de a válaszsoraiból mindig a jóság, a pozitivitás sugárzott. Utána jött a tünetmentes időszak, s akkor jó pár év múlva (kb. 2 év is eltelt, de nekem örökkévalóságnak tűnt) találkoztunk személyesen is! Picit megfáradt volt, de a mosoly akkor is ott volt az arcán, s optimista volt! Aztán a szürkeség ismét sötétbe torkolt, s jött a kiújulás, stagnálás, végül a rosszabbodás. Igyekeztem aránylag sűrűn írni neki, telefonálni. Mindig azzal kezdte, hogy velünk mi van, s nem azzal, hogy ő hogy van, arra is sor került, de magát mindig utolsónak vette. S egyszer

csak ritkulni kezdtek a válaszok, a telefonhoz már nehéz volt odajönnie, s akkor már sejtettem, hogy baj lesz, baj van. Jöttek a viharfelhők, s egyszer csak leszakadt az ég. Jött az értesítés, hogy felköltözött a fenti világba, s már csak az emléke marad. (Az állandó mosoly, optimizmus, az önzetlenség!) Aki ismerte tudja, miről írok!

Ő kért tőlem valamit, amit én igyekszek legjobb tudásom, eddigi tapasztalataim alapján megtenni! S tudom, hogy ő ezt látja most is!

Engedjék meg kedves olvasók, hogy azzal a pár mondattal zárjam soraimat, amit mindig írtam neki:

Oly távol van tőlünk,

de mégis közel,

emléke örökké

a szívünkben él!

Rákosné Götz Anita

Találkozásunk Csilla nénivel!

1993 november 16-án hóesés, helyenként hóihar benitotta meg az országot, de mi időpontot kaptunk a Bólyai útra az Anyagcsere Központba. Még nagyobb gyerekekkel is izgalmas lett volna az út, de a mi kislányunk éppen átlépte a 3000 gr súlyt, szállítható állapotba került és utaztunk. Hótaposót húztunk, átmentünk a kémcsövekért a Borbolya utcába, majd bementünk a központba ahol csupa optimizmust sugárzó mosolygó arc fogadott.

Egy kedvességet, reményt és szeretetet egyaránt tükröző csodálatos ember közelített felénk, s ő azt mondta nem lesz semmi baj, most már jó helyen vagyunk, s mi elhittük. Nem gondoltunk a rosszra olyan hitelesen beszélt erről az anyagcsere problémáról, ami már-már azt sugallta, hogy nincs semmi baj.

Csilla néni volt, a mi Csilla nénink, akihez mindig fordulhattunk, aki mindig velünk izgult, velünk örült, velünk búsult, mindig volt ránk ideje, mindig meghallgatott bennünket, s mindig csak a jót látta meg mindenkiben, a tiszta emberi értéket, amit ő sugárzott egész emberi lényéből, mindannyiunk számára.

Soha, érhetően nemes egyszerűséggel nem felejtjük.

Gyapi Család

Pár gondolat Csilla néniről!

Farsang Istvánné vagyok és 1980. júliusától Csilla néni jelen volt az életünkben. Az első találkozás most is előttem van. Kijött a laboratórium ajtaján kedves mosolygós arccal és mondta, hogy nyugodjunk meg hisz ezen a betegségen (PKU) diétával lehet segíteni. Az évek múlásával már szinte családtag volt, hiszen ha gondunk volt mindig lehetett Csilla nénire számítani.

Csilla néni az a személy volt, aki mindenütt jelen volt, pedig neki is volt családja.

Előfordult, hogy kirándultunk a Vadasparkba, s a séta közben összetalálkoztunk Csilla nénivel és a férjével. Ők is sétáltak. Kellemes meglepetés volt a találkozás. Amikor megszületett az unokája Rege, boldogan mesélte. Vagy amikor az én unokám Botond, nagyot nevtünk, hogy az Ő unokája is Botond. Ha találkoztunk sokat beszélgettünk, legyen az család, vagy az Egyesületi kirándulások.

2010 karácsonyán beszélgettünk és kellemes ünnepeket kívántunk egymásnak és családtagjainknak. Nagyon jó volt a hangját ismét hallani, pedig már nagyon beteg volt.

2011 augusztusában jött a rossz hír, hogy itt hagyott bennünket. Csilla néni elment, de a kedves mosolygós arca mindig előttünk lesz.

Budapest, 2012. június.

Farsang Istvánné

Első találkozás, és visszaemlékezés a mi Csilla néninkre!

Andris 1985 májusában született, akkor még Máté Matild Biológushoz került. Kb. 9 éves volt, mikor a galaktozémiasokat is átvette Csilla néni a PKU-sok mellé. Bármilyen gondunk volt, mindig fordulhatunk hozzá személyesen, telefonon, illetve levélben.

Ellátott jó tanácsokkal, tudott segíteni ügyes bajos problémáinkon. Vigasztalt, ha a diéta vagy Andris (dislexiás) tanulása keserves volt. Velünk örült, mikor Andrist felvették a Piarista gimnáziumba, majd leérettségizet, felvették a szakmunkás iskolába, levizsgázott, majd technikus vizsgát is tett. Vigasztalt, mikor nem tudott elhelyezkedni a „sok papírral” - Majd az is sikerül - mondta lelket öntve belénk. Kedvesen, aranyosan, mosolygósan, lelkiismeretesen végezte a munkáját, nagyon gyermekbarát és családcentrikus volt.

Az „utolsó” évben Balatonföldváron nyári táboroztunk. Sajnos Csilla néni már nem tudott lejönni közénk, de Erika meglepiként felhívta. Így mindenki hallhatta a hangját, üdvözlését. Többen beszéltünk vele. A beszélgetést azzal kezdte: Annamáriának ma van a névnapja (július 1.) Isten éltesse sokáig... Ez a telefonbeszélgetés még most is a fülemben, fülünkben cseng.

Drága Csilla néninkre mindig szeretettel emlékezünk, és szívünkben él.

Németh István; Némethné Fördős Erzsébet; Németh Andris –galaktozémias; Németh Ádám;
Németh Annamária

Jánossomorja, 2012. 07. 14.

Emlékfonal

Én magam is felveszem az emlékek fonálát és tovább fűzöm az alábbi gondolatokkal. Parrag Tamás felvetését támogatva, én is hozzá kívánok járulni az emlékéjség megvalósításához ezekkel a sorokkal.

Azon szerencsések közé tartozom, akiknek számtalan élménye kötődik dr. Somogyi Csillához mindenki Csilla Nénijéhez. Születésemkor szüleimet bátorította, vigasztalta és ekkortól fogva végigkísérte fejlődésemet. Örült mikor óvodás majd kisiskolás lettem, gratulált a pályaválasztásomhoz, aggódva látogatott mikor kórházba kerültem. Emlékszem mennyire drukkolt, hogy sikeres legyen az érettségi később, a záró vizsgám.

Számtalanszor vettem részt kontrollvizsgálaton először a János Kórházban majd a Cserje utcában, és ezt követően a Bolyai utcában. Mindegyik helyszínen Csilla Néni fáradhatatlanul határtalan kedvességgel fogadott. Mosolya és csilingelő nevetése otthonossá tette a szűrőközpontot, és a viziteket nem orvosi vizsgálatoknak éltem meg, hanem baráti találkozásokként.

Az összejöveteleken, kirándulásokon is mindig, mindenkihez volt egy kedves szava, így történt az első nemzetközi Pku-s találkozón is. Brüsszelben sétálva elővette útikönyvét, és mi köré gyűlve hallgattuk milyen érdekességeket olvas fel a helyi nevezetességekről.

A történet, amit most elbeszélék több éve történt meg és nem is én vagyok a szereplője, hanem édesanyám. Volt egyszer régen a Magyar Rádióknak egy kereskedelmi adója, talán még sokaknak rémlik, a Calypso Rádió. Egy karácsony környéki napon B. Tóth László megkérdezte a hallgatókat, ki előtt emelnék meg a kalapjukat?

Édesanyám izgatottan tárcsázott és az alatt, míg az adásba kapcsolásra várt, mi igyekeztünk egy üres kazettát a magnóba helyezni, hogy felvehessük a beszélgetést. A felvétel sikerült, megkerestem a kazettát és itt most megosztom az elhangzottakat.

- Én dr. Somogyi Csillának szeretném az elismerésemet kifejezni. Egy rövidke előzetes, a kisfiam 16 éves, születése óta fehérje érzékeny pku-s. Drága Csilla Néninek és Szabó Tanár Úrnak köszönhetően fiam egészséges és a szigorú diétát betartva teljes értékű életet élhet. És a kalapomat azért emelem meg előtte, mert emberszeretetét humánumát, jóságát szinte ki sem lehet fejezni. Annyira emberszerető, hogy a pku-sokat saját gyermekeinek tekinti, szeretetéből mindenki részesül. Mindez példaértékű életre szóló lecke, tanulni lehetne Csilla Nénitől. Az egész Pku egyesület nevében sok szeretettel köszöntjük és hálánkat szeretnénk neki kifejezni. Kérjük, tartsa meg ezt a szeretetét sokáig.

A beszélgetés után felhívtuk Csilla Néni és lejátszottuk neki a felvételt. Nagyon megható volt...

Dr. Somogyi Csilla méltán vált mindenki Csilla Nénijévé, és az anyagserebetegek és hozzátartozóik második anyukájává. Hiszem, hogy immár fentről dr. Szabó Lajos Tanár Úrral együtt figyelnek ránk!

Végezetül Csilla Néni módján köszönök el.
Millió puszi!

Ekler József

Csilla

Az emberi emlékezet legelterjedtebb forrása az írás, ugyanakkor leghatékonyabb forrása a példa, a minta, amit átélünk és amiről beszélünk. Sokat fogjuk emlegetni a történeteket, anekdotákat melyeknek közös szereplői voltunk. Csilla sokunknak az életében fontos, meghatározó szerepet játszott.

Az akkor még szent jelző nélküli János Kórházban együtt kezdtünk el dolgozni lassan 40 éve. Csilla munkája és élete akkortól összefonódott az újszülöttkori szűréssel, a kiszűrt betegek és családjaik gondozásával. Nagy mozgás volt körülötte a laboratóriumban, sokan elmentek, néhányan visszajöttek, újak jöttek. Az új munkatársakra nagy hatással volt Csilla személyisége, munkastílusa. A budapesti központ minőségét ez alapozta meg.

Sokan azt tartják, hogy addig él egy ember, amíg az emléke él. Csillára sokan, sokáig fogunk emlékezni. Mire fogunk emlékezni? Miben minta Csilla?

- Csilla egyik legfontosabb tulajdonsága volt, hogy a saját munkája mellett az egész feladat sikerét is fontosnak tartotta, felelősnek érezte magát érte. Tudta azt, hogy a sikerhez nem elegendő a kóros minta laboratóriumi kimutatása. Ennek el kell jutnia a beteghez és el kell kezdeni a kezelését, gondozását. Örült, ha a minta mögött megismerhette az újszülöttet és családját. Tudta, hogy időnként nem is olyan könnyű PKU-val élni. Mindent megtett azért, hogy ezen segítsen. Tudta, hogy nagyon fontos a gyermekek, családok életminőségét javítani, mert a boldog élethez nem elég a diagnózis felállítása. Az Egyesületben és a ritka betegségek területén végzett önfeláldozó munkája jól ismert. Nagy szerencséje az Egyesületnek, hogy „mintája” ragályos volt.
- Csilla pontosan értette ennek a munkának az értékét, jelentőségét. Minden nap azt lehetett érezni mellette, hogy a hétköznapiak rendkívül értékesek, hiszen ilyen „apró”, „hétköznapi” munkával lehet egy ember, egy család sorsát rosszból jóra fordítani. Egy nagy életmű a szürke hétköznapi munkájából áll.
- A kedvezőtlen változások megviselték, de ezt igyekezett nem tovább adni környezetének. Úgy élt köztünk, hogy Ő ne legyen külön teher, újra és újra megoldást igénylő konfliktus. Igazi örömet számára az jelentette, ha sikerült valamit jól megoldani és nem az, ha sikerült egy megoldhatatlan feladatot találni.

Csilla gazdag személyiségéből három jellemzőt ragadtam ki. Olyan jellemzőket, cselekedeteket, melyeket megtanulhatunk Tőle. Hasonló helyzetekben sokszor eszembe jut, hogy mit tenne Ő? Biztos vagyok benne, hogy legnagyobb örömet akkor szerezük neki, ha emléke bennünk cselekedetté érik.

Szőnyi László

2012-08-26.

Csilla néni!

1974. november 29.-én születtem.

Az első szerencse életemben, hogy Győrben, hiszen akkor még nem volt országosan kötelező a PKU- szűrés, de Dr. Méhes Károly gyermekgyógyász elrendelte a kórházban születettek szűrését!

A következő szerencsés motívum életemben, hogy az 5 napos koromban levett vérminta a Budapesti János Kórház PKU laboratóriumában egy fiatal, lelkes, elkötelezett biológusnő kezébe került. Ez volt életem első -közvetett- találkozása Csilla nénivel, s mint utóbb megtudtam, számára is én voltam az első PKU-s baba.

Első személyes találkozásunk alkalmával, már kitüntetett figyelemben részesített minket. Szüleimnek rengeteg segítséget nyújtott először a betegség lényegének megértéséhez, a diéta betartásának szükségességéről és a diétás ételek elkészítéséhez, és az étrend összeállításához. Mindenben számíthattunk rá szinte éjjel-nappal, szóban, s írásban.

Az éves kontrollok alkalmával, a nyári táborokban is mindig éreztem, hogy én vagyok a kedvenc. Pedig tudtam, hogy ezt nem mindig érdemeltem meg. De Csilla néni akkor is csak mosolygott, s mindig biztatott, ha kellett megszidott, s tudtam jól, hogy mindent az én érdekében tesz!

Csak most jöttem rá igazán, hogy milyen nagyon-nagyon szerettem.

Hatalmas űrt hagyott a szívemben, azóta is rengeteget jut eszembe. Szinte hihetetlen, hogy többé nem láthatom! De hiszem, míg élek nem fogom elfelejteni - sok-sok PKU-s testvéremmel együtt!

Németh Balázs

Miért emlékezünk Csilla nénire?

Ez sokak számára – akik ismerték Őt – egyértelmű lehet, de akik nem, azoknak pár gondolattal tudjuk közelebb hozni.

Miért nem feledjük?

...mert az ember a második édesanyját nem felejt. Ennél tömörebben nehéz megfogalmazni. Úgy gondolom, mindenki így volt ezzel, - akár tudatosan, akár ösztönösen is, - hiszem Csilla nénivel bármiről lehetett beszélgetni, elmondani bánatod, örömed, terveid, életed alakulását.

...mert a kevesek egyike volt, aki valóban odafigyelt az emberekre, nem azért mert esetleg kellett volna, hanem mert őszintén érdekelte minden gyerek és fiatal felnőtt sorsa és egészsége.

... mert az évek során Csilla néni nagyon aktív közreműködésével szinte a semmiből létrehoztak egy nagyon jól működő labort és egy egyesületet, mely szervezeteknek sokan sokat köszönhetünk.

... mert amit mi PKU-sok láttunk, nagyon sokat foglalkozott az egyesület és PKU-s dolgokkal, hogy az embernek már szinte lelkiismeret furdalása volt Csilla néni családja iránt. Ezúttal is köszönet türelmükért!

...mert mindig emlékezni fogunk a sok közös összejövetelre, táborokra, kontrollokra, rengeteg fénykép örökítette meg ezeket a pillanatokot.

...mert sajnos bebizonyosodott, hogy az élet kegyetlen és valóban a jók mennek el, de mi azt is tudjuk, hogy Csilla néni emléke mindenkitől kitörölhetetlen, és személyes példaként is lebeg előttünk, hogy kell és érdemes élni és dolgozni, mi az önfeláldozás és empátia és a szakma szeretete.

...mert mindenki szerencsésnek érezhette magát aki ismerhette és úgy őrizheti meg emlékezetében, amilyen mindig is volt Ő, szívében sok élménnyel és emlékekkel.

Nyugodjék békében!

Legszébb emlék a szeretet, melyet mások szívében hagyunk magunk után.

Cicero

Filótás Gábor

Drága Csilla, ha tudnád, mennyire hiányzol!

Csilla „néni” megismerni önmagában is csoda volt. Bármikor, bárkivel találkozott felvidította, erőt adott, és sosem a saját maga problémáival foglalkozott, hanem mindig a másikkal. Hitet, reményt, bizakodást tudott adni, értelmet a dolgoknak, és lelkesíteni, szüntelenül pozitívan látni a dolgokat.

Én 1993 őszén ismerkedhettem meg vele. Kis cédulát nyomtak a kezemben az egyetemen ahol tanultam, melyen Csilla neve, és a Budai Gyermekkórház címe ált a Cserje utcában. Csalódottan indultam a találkozóra, mert nem azt a témát választhattam diplomamunkám témájaként, melyet szerettem volna, hanem azt tanácsolták inkább foglalkozzam a PKU-val, mert az olyan különös, ahhoz senki nem ért. Konzulensként dr. Somogyi Csillát javasolták. Szomorúsággal, csalódottsággal kopogtattam be a cserje utcai kórház „PKU laboratórium” feliratú ajtaján egy késő őszi délután, ahol szélesre tárult az ajtó, és Csilla mosolyogva beinvitált, miközben úgy fogadott, mintha 100 éve ismerne. Leültetett, és hosszú órákon át mesélt, csak mesélt, és mesélt! Nem a genetikáról, nem a biokémiai folyamatokról, hanem emberekről, gyerekekről, eredményekről, kinek milyen a bizonyítványa a diétázók közül, ki ment férjhez, és kinek hány gyereke van. Először nem is érttem, hova kerültem, nem érttem miért nem a bonyolult enzimeket kérdezi tőlem, vagy éppen miért nem vizsgáztat engem. Majd rá kellett jönnöm Csilla hihetetlen bölcsességére, ő nem csupán egy fiatal hallgatót látott bennem, hanem egy lehetséges kollégát, aki később ezekkel a gyerekekkel foglalkozni szeretne, és ehhez az érdeklődésem úgy keltetett fel, hogy megmutatta a diétával mi mindent lehet elérni. Bemutatta az ő „gyerekeit, unokáit” a PKU-sokat, galaktozémiasokat, akikre nagyon büszke volt. Életének minden pillanatában róluk gondoskodott, irányította az életüket, hitt bennük és szerette őket.

Sok esetben a saját gyerekei, és unokái is háttérbe szorultak, a kora reggeltől késő estig tartó folyamatos feladatok miatt, rendszeresen bent töltött hétvégék, utazások, konferenciák, táborok következtében. Sokszor lelkiismeret furdalása is volt emiatt, de késő este hazafelé sétálva a Gül Baba türbe felé menet, boldogan mesélt arról, hétvégén milyen finom étellel lepi meg unokáit, családját, milyen fantasztikus eredményeket értek el az iskolában,

Csilla néni fáradhatatlan volt. A mindennapos leterheltség mellett, nem volt olyan hét, hogy valami újat ne talált volna ki. Folyamatosan azon gondolkodott, hogy lehetne még könnyebbé tenni a PKU-sok mindennapjait, az egyesület, alapítvány programjain, rendezvényein keresztül, a PKU labor működésén át, vagy a legújabb laboratóriumi vegyszeti eljárásokat tanulmányozva. Minimális szabadidejében, rendszeresen járt komolyzenei koncertekre, melyek feltöltötték, imádott kirándulni, óriási sétákat tenni, ha tehetett utazgatni, várost nézni.

Annyi vitalitás volt Csillában, senki nem gondolta, hogy valami baj, vele is történhet. Ő, aki annyira szerette a „munkáját”, mely nem munka volt, maga az élete, komoly döntésre jutott, és pár hét alatt átadta a folyamatban lévő dolgokat, és minden erejével a gyógyulásra koncentrált. El sem lehet mondani, mekkora űrt hagyott maga után, mennyire hiányzik a mosolygós lény, a kedvessége, szeretete, optimizmusa, szakértelme.

Ugyanakkor mindannyian érezzük, tudjuk, hogy minden percben velünk van Csilla, hisz ő építette fel a körülöttünk lévő PKU-s közösséget, minden program, kiadvány, ösztöndíj az ő elképzelésének, és keze munkájának a gyümölcse, a szakmai publikációk, kutatások is elsősorban hozzá kötődnek, és a legfontosabb az egészséges gyerekek, felnőttek gyümölcsei Csilla néni áldásos tevékenységének!

Szeretettel és tisztelettel gondolok Rád!

Kiss Erika

Csilla néni – Csak (A) Szépre Emlékezem!

„Az ember mindent nélkülözhet, csak a másik embert nem”

Különösen a betegségekben tanuljuk meg, milyen nagy szükségünk van a másik emberre.

PKU

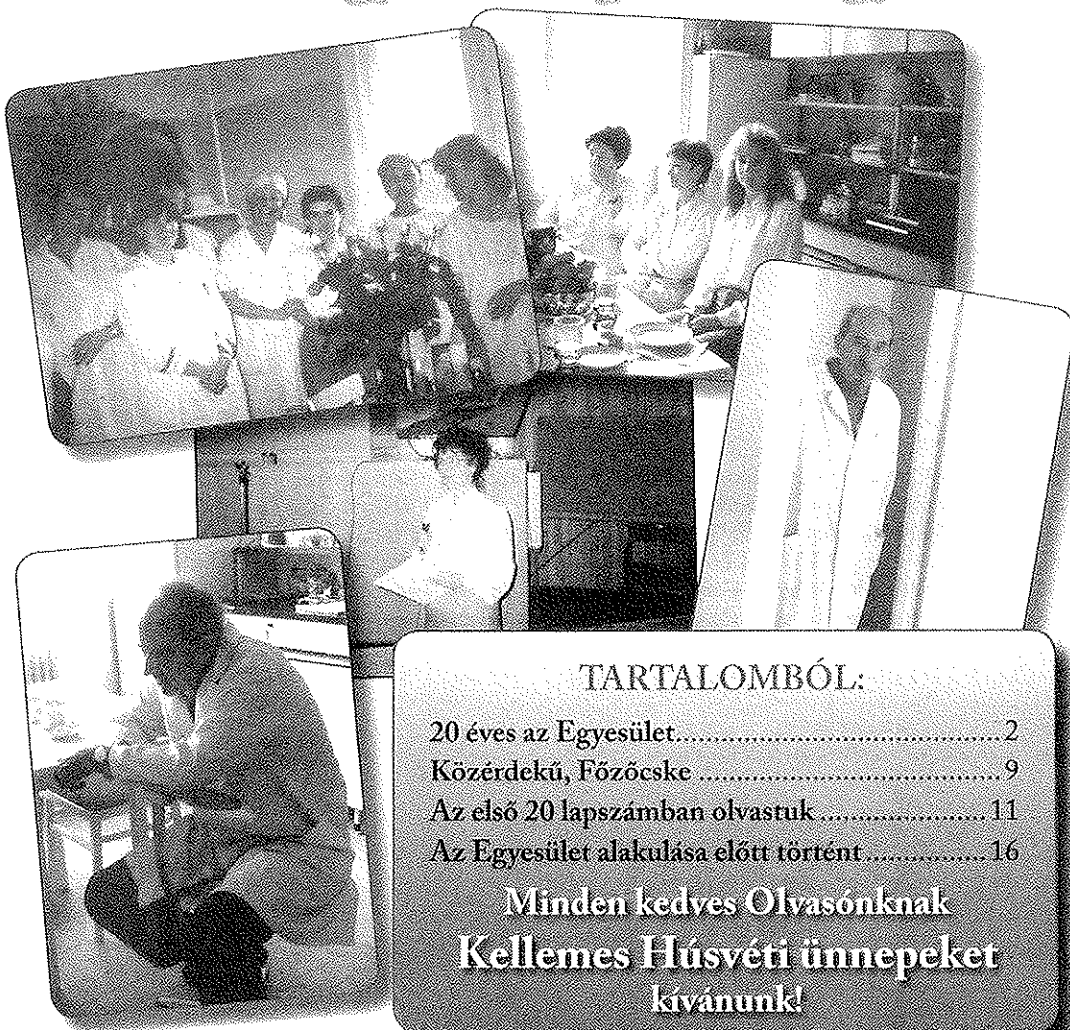
Újság

61. szám
XVII. évfolyam /1
2010. március

A MAGYARORSZÁGI PKU EGYESÜLET LAPJA

HUNGARIAN SOCIETY FOR PKU

20 éves a Magyarországi PKU Egyesület

TARTALOMBÓL:

20 éves az Egyesület.....	2
Közérdekű, Főzőcske	9
Az első 20 lapszámban olvastuk	11
Az Egyesület alakulása előtt történt.....	16

Minden kedves Olvasónknak
Kellemes Húsvéti ünnepeket
kívánunk!

Kedves PKU-s és Galaktozémiás Gyerekek és Szülők!

Egy év telt el azóta, hogy megalapítottuk a "**dr. Somogyi Csilla Díjat**", így itt az ideje, hogy meghatódottsággal telve, Édesanyánk elvesztése okán szomorú szívvel, de mégis büszkén az Ő szellemi hagyatékára és örök szeretetére bejelentsük, hogy a díjat, első ízben **Rákosné Götz Anitának** íteltük oda.

A díjat Anita és kedves családja november 11-én vette át, az alapítókkal közösen szervezett családi ebéden.

Ismerve Anitát és Édesanyánk szeretetteljes gondolatait vele kapcsolatban úgy érezzük, a díj jó helyre került, példát mutatva Mindenkinek, hogyan lehet "embernek lenni mindig, minden körülményben".

Dr. Somogyi Csilla – Díj

A feladatunk pedig az, amire elszánjuk magunkat.....

Nagyszerű emberként, aki másokért élt – Ha Szükségem Van Rád.....

Lenyűgöző türelmességét, mosolyát, lényével beleélve abba a helyzetbe, akik iránt, mint gondozottak, a „te picci hiányod az én életem hivatásom a gyermek elsődlegessége minden más kicsit háttérbe helyez”

Az első díjazott személye fontos, mert utat és elismerést, köszönetet jelent annak, aki elnyerte a Dr. Somogyi Csilla díjat.

Csilla néni, mint csillag megmutatta fényét, a követőben megtalálta újbóli ragyogását Rákosné Götz Anita személyében.

A Csilla díj az életben!

A legnagyobb dolgokat nem pénzért mérik!

A törődés, a szeretet, a megértés, a támogatás, és a vigasztalás – mindazok a dolgok azoknak, akik állandóan folyamatosan, minden ellenszolgáltatás nélkül adnak.

Végszóként – Nem kell, hogy olyan legyél, mint „Csilla”, Mert azzá válsz, ami lenni akarsz!

Parrag Tamás

Kiadja: *Magyarországi PKU Egyesület - 2012. december*

Szerkesztette: Parrag Tamás, Kiss Erika, Dr. Máthé Árpád, Dr. Somogyi Csilla családja

Felelős kiadó: Parrag Tamás

